

ez a valami inkább szellemi létező. Így például Eddington, aki szerint „a mai fizika a spirituális megoldás felé törekszik”; vagy Jeans, aki azt írja: „A szellemet nem tekintjük már véletlen betolakodónak az anyag világába. Kezdjük már sejteni, hogy a szellemet, mint az anyag birodalmának teremtőjét és uralkodóját kell üdvözlünk.”

KENYÉR AZ ASZTALON

Barna kámzsába burkolódzva
Előttünk némán várja sorsát;
Hogy magát értünk feláldozza,
Mert ő a szótlan, áldott jóság.

(Anyámnak volt ilyen ruhája,
Ő ült az asztalnál ily csöndben,
Neki volt kenyér-ízű szája,
De én — kalács felé leskődtem.)

A kenyér szavát meg se hallja
A csöndesedett sorsú ember,
Cseng a pohár, zeng a kés ajka,
— A kenyér: ő tán szólni sem mer.

De emlékeztek oly időkre,
Esdettek hozzá éhes ajkak,
Áldást zengtek, mint égi hősre,
S érette vért s aranyat adtak.

Ő, csak ki távol esett tőle,
Az éhezőhöz szól fennszóval
S ki templomba tér illetődve,
Vár tőle falatot s nem szólal.

S a gazda ma fölvesz kezébe,
Únva rád veti a keresztet
Késével, aztán — rád se nézve —
Megtöri e késsel a tested.

Bodor Aladár